

[Poul Hartling.]

med at henvende sig til budgetministeren, og så må budgetministeren jo svare økonomiministerens. Jeg er heller ikke i tvivl om, at de har det hyggeligt sammen, de to. Men man kunne måske ønske sig lidt mere centralisering, sådan at man også fik tid til at overveje de spørgsmål, som i al fald har en stor samfundsmæssig betydning.

Jeg skal ikke sige mere til den højtærede minister, for i morgen skal der være anden behandling af lovforslaget om udskrivningsprocenten, og så vil jeg gætte på, at man kommer tilbage til det.

Den højtærede minister for markedsspørgsmål og udenrigsøkonomi kom ligesom ordføreren for det socialdemokratiske parti ind på spørgsmålet om afstemningsdatoen, som jeg havde kritiseret. Jeg takker ham for, at han sagde, at vi havde gentaget tidligere bebrejdelser, hvorved han altså klart indrømmede, at dette var ikke bagklogskab, men det er noget, vi har drøftet siden den dag, da hr. J.O. Krag sagde: det skal være den 2. oktober. Vi har igen og igen sagt: dette var en forkert beslutning. Nu skulle vi så få begrundelserne en gang til, sagde ministeren. Mange tak.

Den første begrundelse var en henvisning til situationen i Sverige, idet den højtærede minister sagde, at vi jo ikke vidste, hvordan det ville gå i Sverige; der kunne komme en krise i juni måned, og så kunne vi ikke holde afstemningen i juni. Jeg mener ikke, at den begrundelse holder, for vi vidste jo godt, hvordan de forhandlinger forløb, og vi vidste også godt, at det principielle var i orden, men der var nogle detaljer, der måske kunne blive uenighed om, og forhandlingerne var slut den 22. juli.

Hvis det nu endelig var rigtigt med Sverige, hvorfor kunne vi så ikke holde afstemningen i begyndelsen af september, som vi indtrængende bad om, sådan at det blev før Norge? Her sagde ministeren som den anden begrundelse: det har jo vist sig, at en stor gruppe danskere ikke havde taget standpunkt, før de kendte det norske resultat, så først gik de hen og stemte. Jeg må deraf forstå, at ministeren har den opfattelse, at da Norge stemte nej, så gik et større antal danskere hen og stemte ja. Jeg ved ikke, om det kan påvises eller tænkes; det var i hvert fald

ikke noget, som man kunne tænke sig den dag, man fastsatte datoen.

Og så var der ikke flere begrundelser. Det må få mig til at sige, at det, som det drejede sig om her, nemlig hensynet til de andre nordiske lande, hensynet til Norge fremfor alt, og hensynet til Danmark, har man altså ikke inddraget. Det er klart, at man har stillet alle danske erhvervsvirksomheder, som har med eksport at gøre — og såmænd alle danske erhvervsvirksomheder, lige meget hvad de har med at gøre — vanskeligere, når man giver dem en kortere periode. Det havde været lettere for os alle, hvis vi havde kendt resultatet før den dag, hvor vi faktisk fik det. Jeg glæder mig over det resultat, det er vi jo enige om, men det kunne vi jo også have fået tidligere, og ved at sætte afstemningen til den 2. oktober mener jeg man har skadet Danmark, stillet os ringere, men man har også skadet Norge og dermed skadet Norden. Det, jeg ville med bemærkningen om afstemningsdatoen i går i min tale, var at fastslå, at begrundelsen var taktisk, begrundelsen for at fastsætte den 2. oktober som afstemningsdato var taktisk. Den hang sammen med socialdemokratiets indre vanskeligheder. Der er ikke noget uhæderligt i at have indre vanskeligheder, der er heller ikke noget uhæderligt i at tage taktiske beslutninger, det er da i orden, men jeg vil bare have lov at fastslå, at jeg er yderligere bestyrket i den opfattelse, at det var det, det drejede sig om, da man fastsatte den 2. oktober som afstemningsdato. Nogen anden begrundelse, som kan bære, er ikke givet.

Jeg vender mig derefter til den højtærede statsminister. Dette er jo en debat i dag på baggrund af EF-beslutningen, og det forekommer mig, at statsministerens bemærkninger i denne sammenhæng viste en fast og god kurs. Han sagde: Danmark går ikke ind i EF for at bremse eller forsinke udviklingen, men for at præge den ud fra vore synspunkter, for at deltage i samarbejdet, for at varetage danske interesser. Danmark kan yde et konstruktivt, pragmatisk bidrag til Europasamarbejdet. Det forekom mig, at den slags ord og det afsnit af statsministerens tale var værdige og forstandige ord, som jeg kun kan tilslutte mig. Det er venlige ord, jeg siger til statsministeren, så ville jeg naturligvis være meget glad, om han